

skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne dla załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Z artykułu 2 ust. 2 ustawy wynika natomiast, że dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu zakończenia postępowania przygotowawczego lub czynności podjętych przez sąd lub komornika w celu przeprowadzenia i zakończenia sprawy egzekucyjnej lub innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego, uwzględniając łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, niezależnie od tego, na jakim etapie skarga została wniesiona, a także charakteru sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawikłaności, znaczenia dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Stwierdzenie, czy w konkretnej sprawie doszło do przewlekłości postępowania, nie powinno się ograniczać wyłącznie do upływu czasu i subiektywnych odczuć skarżącego, lecz być wypadkową czynników obiektywnych, z uwzględnieniem czasu niezbędnego do podejmowania działań zgodnych z obowiązującymi przepisami, przewidującymi zachowanie określonych procedur. Nie każda przy tym zwłoka może być przyczyną stwierdzenia przewlekłości, lecz jedynie zwłoka nieuzasadniona. Ocena, czy postępowanie trwa dłużej niż to konieczne, dokonywana musi być zawsze na podstawie zarówno analizy charakteru dokonywanych czynności, jak i stanu faktycznego sprawy (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 kwietnia 2014 r., II S 17/14, Lex nr 1467026 oraz postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 maja 2005 r., II S 26/06, Lex nr 151808). W orzecznictwie podkreśla się, w ramach oceny zasadności skargi, znaczenie „ciężaru gatunkowego” przedmiotu sporu, wagi dla skarżącego przedmiotu sprawy i konsekwencji, które może pociągać za sobą przewlekłość postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05, OSNP 2006, nr 21 - 22, poz. 342 i przytoczone tam orzeczenia ETPCZ). Dotyczy to w szczególności spraw z zakresu prawa pracy, stanu cywilnego i zdolności do czynności prawnych, emerytur, szczególnie poważnych postępowań dotyczących zdrowia lub życia, jako spraw należących do kategorii spraw wymagających wyjątkowej pilności w rozpoznaniu. Wagę sprawy dla skarżącego ocenia się także przez prymat wartości przedmiotu sporu; sądy powinny rozpatrywać sprawę ze szczególną starannością biorąc pod uwagę, że wysokość roszczenia ma dla skarżącego duże znaczenie; i odwrotnie, niewielka wartość przedmiotu sporu przemawia za uznaniem mniejszego znaczenia dla skarżącego szybkości rozpoznania sprawy (por. wyrok ETPCZ w sprawie Dybo v. Polska z dnia 14 października 2003 r., skarga nr 71894/01).

W świetle powyższych rozważań skarga nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z oczywistych względów zarzuty dotyczące przebiegu postępowania w sprawie I Co 3259/08 nie miały wpływu na treść rozstrzygnięcia, bowiem skarżący domagał się stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie I Co 441/16.

Również zarzuty dotyczące tego, że Sąd I instancji nie zamienił orzeczonej grzywny na areszt, co spowodować miało przewlekłość postępowania nie były zasadne. Należy bowiem zauważyć, że postanowieniem z dnia 05 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze nałożył na dłużnika grzywnę w kwocie 2.000 zł i orzekł na wypadek niezapłacenia zamianę grzywny na areszt licząc jeden dzień aresztu za równoważny 500 złotych grzywny, zaś w punkcie II postanowienia ponownie wezwał dłużnika do wykonania czynności, której dotyczyło postępowanie egzekucyjne.